

De ene klassieker is de andere niet

Een tijdje geleden, na een ronde tegen Frans en Gerard, hadden we tijd over om wat na te kletsen over de spellen die we net gespeeld hadden. Op één ervan speelde een tien een grote rol, die de leider in de verleiding bracht om een bepaalde speelwijze te kiezen. Het gesprek kwam op de film "Ten". Voor degenen die te jong zijn om de romantische komedie uit 1979 te kennen, vertel ik kort waar het om gaat.

George (gespeeld door Dudley Moore) is een 42-jarige man, die moeite heeft met zijn leeftijd. Na het verjaardagsfeestje dat zijn vrouw georganiseerd heeft, ziet hij de perfecte vrouw, een *tien*, die op het punt staat te trouwen. Het blijkt Jenny te zijn (Bo Derek). De man raakt volledig geobsedeerd, volgt het koppel op hun huwelijksreis naar Mexico, waarbij tijdens de trip alles voor hem op onwaarschijnlijke wijze vreselijk tegenzit. Na veel gedoe krijgt George uiteindelijk waar hij alle moeite voor gedaan heeft: Een vrijpartij met zijn tien.

Ondanks de magnifieke schoonheid van de muziek die dit begeleidt (de *Boléro* van Ravel) en die van het lichaam van Bo Derek, blijkt het liefdesspel één grote frustratie: De verleiding van de tien was groter dan de werkelijke waarde.

Ik moest daaraan denken toen ik in de viertallen een veel te hoog 4♠ contract moest zien te maken. Maar vergeleken bij mij is George een amateur. Hij was immers geobsedeerd door de sublieme schoonheid van één tien. In mijn geval werd ik verleid door twee tieners, de ultieme droom!

Dit was mijn probleem:

♠ 8

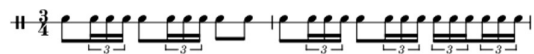
♠ 954
♥ T7
♦ BT84
♣ VT32

		N	
W			O
		Z	

♠ AHVBT
♥ V95
♦ H52
♣ H7

Nadat mijn linkertegenstander met 1♥ geopend had, was ik in de ambitieuze, kwetsbare schoppenmanche beland. Er waren natuurlijk 4 verliezers van top, dus de manche was absoluut kansloos. Zo moet George zich aan het begin van de film ook gevoeld hebben.

Maar het verhaal nam een wending: Ik nam de troefstart en speelde ♣H. Links pakte die met het aas en speelde ♣B door voor de vrouw op tafel. Daarmee was de ♣T hoog geworden. In principe zou daar een hartenverliezer op weg kunnen, maar dan had ik nog steeds twee verliezers in die kleur. Desalniettemin begon in mijn hoofd de kleine trom de eerste maten van Ravel's *Boléro* te slaan:

Ik vroeg om de ♦B uit de dummy. Toen die gedekt werd met de vrouw begon de fluitpartij.

Ik speelde ♦H en die werd, zoals verwacht of gehoopt, genomen door het aas. Daar was de klarinet al, gevolgd door de fagot. Ik hoorde het ritmische *pizzicato* van de cello, want nu was ♦10 ook hoog!

Links ging van slag in troef. Dit was nog over toen er vijf slagen gespeeld waren, drie voor mij en twee voor de tegenpartij:

♠ 9
♥ T7
♦ T84
♣ T3

	N	
W		O
	Z	

♠ VBT
♥ V95
♦ 52
♣ -

Daar kwam het koper...

Er zat nog één troef in het spel en de ♣T en ♦T waren hoog. Nog even nagaan: Links had 1♥ geopend en daarna niets meer gezegd. Het spelen van ♣AB deed wel heel sterk vermoeden dat dat een doubleton was. Waarschijnlijk had links dus oorspronkelijk 3 schoppen en 3 ruiten: een 3532 verdeling.

De trombone kwam er bij en de melodie was aangezwollen van *mezzoforte* naar *forte*.

Als links inderdaad met een 3532 begonnen was, dan kon ik met een snit op ♦9 (50% kans) mijn contract maken! Ik had dan immers de drie slagen die ik al had, nog drie hoge troeven, ♣T en ♦T84!

Alles kwam samen en het ritme dreunde *fortissimo* door mijn hoofd:

**TUM DA DA DA TUM
DA DA DA TUM TUM ...**

Een onwaarschijnlijke +620 zou een heleboel IMPen opleveren! Ik trok de laatste troef. Die zat bij links, precies zoals ik verwacht had!

Een kleine trilling kwam over mijn lichaam. Het hoogtepunt was aanstaande. In mijn hoofd stonden de endorfines klaar om mijn hersenpan te vullen en mij, dankzij twee(!) tieners, een euforisch gevoel, de perfecte gelukzaligheid, te bezorgen.

De toonsoort veranderde van C naar E majeur toen ik een ruiten naar de acht speelde...

...en ging, pijnlijk abrupt, over in een andere klassieker toen rechts de ♦9 verscheen:

*In een discotheek
Zat ik van de week
En ik voelde mij...*